

Sex na venkově

1

Ztvrkli jsme s Florence čtyřicet kilometrů jižně od Limoges, v kraji Corrèze, téměř přesně uprostřed Francie. Kdybyste na mapu téhle země přibili kolíky chlapa s roztaženými končetinami, ve stylu Leonarda da Vinci, takže by měl pravou ruku v Bretani, levou ve Štrasburku a nohy v Biarritzu a v Monaku, tak Corrèze by byl přesně ten flíček, kde by si cvrknul do kalhot.

Florencina matka má v Corrèze venkovský dům. Chtěli jsme se tam jenom stavit na oběd a pak honem jet dál a dva týdny se poflakovat po jihozápadní Francii.

Jenže to nešlo tak docela podle plánu, takže jsme se brzy pekli na slunci před čerstvě ťuknutým autem. A když jsme už asi deset minut čekali na policii nebo odtahováka, položila mi Florence hlavu do klína a vyřkla ta osudná slova.

„Mám dojem, že budeme muset u mámy pár dnů zůstat.“

To ještě samozřejmě nemohla vědět, že se její matku pokusím zabít. Ani já to nevěděl. Chodili jsme spolu stěží dva měsíce – a pokud by se někdo zajímal o můj názor v téhle věci, řekl bych mu, že snaha zamordovat maminku své čerstvé přítelkyně není nejlepší základ pro úspěšný partnerský vztah.

Ostatně to nebyla vůbec moje vina. Může za to ten francouzský řidič.

„Connasse!“ zařval.

Francouzské nadávky jsou tak báječně gramatické, napadlo mě. I v zápalu slovní přestřelky musíte mít na paměti, že výraz pro idiota, „connard“, je třeba opatřit odpovídající ženskou koncovkou.

Ale bylo to od něj naprosto nefér. To já jsem šoféroval, ne Florence. Řval na ni jen proto, že ji měl blíž než mě. A to on zrovna vyrobil v zadních dveřích zbrusu nové káry Florencina táty promáčklinu velkou jako po dopadu menšího asteroidu, takže chyběla jen mikrosekunda, aby udělal podobnou promáčklinu do Florence samotné.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se jí anglicky.

„Oui.“ Vždycky mi odpovídala francouzsky. „Et toi, Paul?“

„Jo, ale asi půjdu a narvu tomu volovi ty značkový tmavý brejle do nosu.“

„Ne, to nesmíš, jsi Angličan. Musíš ukázat flegmónu.“

„Flegmónu?“ Co je tohle za inovaci? To si Francouzi myslí, že my Britové se uklidňujeme vylučováním hnisu? Asi viděli moc céčkových hororů na videu.

„Ano, jste přece flegmatici. Máte chladnou krev.“

Aha, pojetí Angličana coby plaza, tak to už jsme na známější půdě.

„Stejně bych to radši zkusil s těma brejlema, jak hluboko se dostanou.“

Vystoupil jsem z papínkova Renaultu Vel Satis v barvě pruské modři a rychle jsem se osahal, jestli jsou všechny končetiny, kde mají být. V pořádku, auta jela dost pomalu, takže se mi nestalo dohromady nic, jen jsem měl ztuhlou šíji a nejasnou chuť někomu jednu ubalit. Došel jsem k červenému asijskému vozu s pohonem na všechna čtyři kola, který do nás vrazil. Nepraskly mu dokonce ani reflektory.

Za volantem seděl blondák s vlasy jako pochcaná sláma, takový ten teenager po čtyřicítce, a na očích měl páskové brýle tmavé tak, že jsem uvažoval, jestli vůbec vidí oblohu, natož příjíždějící auta. Ten vzor francouzského velkoměstského válečníka se díval, jak jdu k němu, a honem začal hamtat po tlačítku a spouštěl dolů okno, ze kterého na mě hulákal.

„Nejste náhodou slepec?“ zeptal jsem se ho a ukázal jsem na ty brýle. Samozřejmě jsem mu vykal a důvěrnému „toi“ jsem se vyhnul, vždyť jsme nebyli oficiálně představeni.

„Et toi?“ zařval skrz spuštěné okno. Tykání jsem mu odpustil jen na to konto, že je určitě o dobrých dvacet let starší než já. „Říká ti něco la priorité à droite?“

Něco zahuhlal ke své manželce v tričku s límečkem a ke dvěma skejťáckým dětičkám. Všichni se na mě zlostně šklebili. Aby taky ne – tím, že jsem se stal obětí jeho šoférské neschopnosti, jsem jim zpackal časový rozvrh cesty na rodinnou dovolenou. Nejspíš měli v plánu snídat v Burgundsku a poobědvat v Limoges, ale ne nabourat v Corrèze.

„La priorité à droite?“ zopakoval jsem. Nejpitomější, nejnebezpečnější ze zákonů, jaké Západ zná. A ve Francii zákon jasně tvrdí, že auto přijíždějící zprava má přednost. I když si to šinete po čemsi, co vypadá na nejhlavnější silnici široko daleko, pokud na vás ze skryté, maličké odbočky vyletí auto, jehož řidič se neobtěžoval podívat se, jestli někdo nejede, a pobije vám celou rodinu, je to zcela v souladu se zákonem, protože měl přednost zprava. „Na kruhovém objezdu žádná priorité à droite není,“ namítl jsem.

„Na kruhovém objezdu?“ Řidič si poposunul brýle z nosu a rozhlédl se, jako by si až teprve teď všiml velikého, trávou zarostlého ostrůvku hned vedle jeho auta. Také si obhlédl zřetelně kruhovou vozovku vinoucí se kolem ostrůvku a čtyři nebo pět odboček vedoucích do všech stran.

„To je ale merde, tyhle kruhové objezdy,“ zasténal. Vyjádřil tím stanovisko většiny Francouzů, kteří působí dojmem, že nějak nepochopili, k čemu se objezdy staví. Že by proto, aby bylo dost práce pro místní zahradnické firmy? „To je anglická věc, ne?“

„Jasně. Vymysleli jsme je, aby nebylo tolik nehod. Francie má pověst země techniků, tak nás nenapadlo, že vám objezdy budou dělat potíže. Nakonec, umíte dokonce i otevírat ústřice.“ Odvážil jsem se použít žert obsahující to sebevražedně nevyslovitelné slovo „huitres“, ale byl jsem prostě na koni – a zabralo to.

„Et vous, vous êtes Anglais.“ To se ozvala jeho chlapácká žena, naklonila se ze druhé strany a řvala na mě přes volant. Aspoň že mi vyká. „Vy Angličani ani neumíte jezdit vpravo.“

„Aspoň nějaké vysvětlení – ale co v tom případě váš manžel?“ Sevřela mu rameno a něco mu naléhavým tónem šeptala. Přikývl. Co mu špitla, to mi došlo, až když nastartoval a dal tam zpátečku. Obě auta se od sebe postkoitálně odtrhla jako dva milenci, kteří se

k sobě na chvíli přilepili kůži. Pak se to červené pěkně otočilo a zmizelo tam, odkud přijelo.

Když se řítilo pryč, uložil jsem si do paměti poznávací značku a taky, i když zcela zbytečně, tváře dvou dlouhovlasých kluků, kteří se na mě culili ze zadního okna. Papínek se právě stal společenským vyvrhelem a hrdinou jejich rodinné road movie. Ty mají Francouzi moc rádi. Říkají jim „les ród muvi“.

„Co jsi mu řekl?“ chtěla vědět Florence.

„Nic moc urážlivého. Asi si myslí, že když jsem Angličan, nebudu vědět, jak ho nahlásit.“

„Asi, a kromě toho takhle po obědě měl nejspíš místo půlky krve alkohol,“ dodala.

Přešel jsem k boku auta a obdivoval šrám. Ohavná, červenomodrá modřina, nebylo by to nic moc vážného, ovšem nebýt toho, že náraz prohnul karoserii těsně nad zadním kolem tak, až prorvala pneumatiku, která se právě sípavě loučila se svým krátkým, ale dramatickým životem.

Kolo nemůžu vyměnit, prostě se k němu nedostanu. Budeme si muset zavolat odtahovku.

Dotlačili jsme auto ke krajnici, šli jsme si sednout do vysoké trávy a rozhlíželi jsme se po lánu slunečnic, který se táhl stovky metrů daleko. V životě jsem neviděl tolik slunečnic najednou. Podle mých představ správná slunečnice roste jako vlk samotář a hrdě drží stráž nad zahrádkou u předměstského domku. Zdejší husté řady skoro dvoumetrových květin ale spíš vypadaly, jako když se na Zemi vylo-dila invazní armáda vycmrdlých zelených mimozemšťanů.

„Vážně ti nic není?“ ujišťoval jsem se. „Nepraštila ses do hlavy nebo tak něco?“

„Ne. Ale mohl bys mi namasírovat krk.“ Florence se na mě zářivě usmála a přejela si prstem od ucha až k holému, hladkému rameni vykukujícímu z trička. Když jsme spolu poprvé spali, ohromilo mě, jak neuvěřitelně hladkou má kůži, jako kdyby strávila dětství v kukle plné kokosového mléka. Florence je poloviční Indka, její otec je Tamil ze sopečného francouzského ostrova Réunion neda-leko Madagaskaru, a její tělo je dokonalým spojením francouzské elegance a indické pružnosti.

Odsunula ramínko podprsenky kousek stranou a přitiskla si prsty na sval hned za klíční kostí. „A budeš mi muset dát pusu, někde...

tady.“ Lehce zasténala, našla citlivé místečko a protočila očička. To všechno znělo náramně slibně. Ovšem až na to její oznámení, že budeme muset zůstat u její maminky.

Asi za půl hodiny dorazil *garagiste*. Když se doslechl, že nehodu způsobilo pařížské auto (tedy vůz, jehož espézetka končí dvojcíslicím 75), se sadistickým potěšením sepsal od oleje pokecané prohlášení, v němž potvrdil, že my jsme byli v právu a že ten druhý řidič v rozporu se zákonem ujel z místa činu.

Kromě toho za nás utrousil jedno dvě vlídná slova ke dvěma místním četníkům, kteří přijeli nehodu vyšetřit. Měli na sobě těsné kalhoty a starosvětsky vyhlížející čapky se štítkem a tvářili se zdeptaně. Byla první červencová sobota, den, kdy skrz jejich kraj táhne k jihu valná část obyvatelstva Francie a ještě k tomu početná stáda turistů z ciziny. V autech sedí nachmelení, přehřátí, netrpěliví, bloudící šoféři, kterým lezou na nervy blinkající děti a hroutící se zavazadla a zvonící mobily, jsou jich miliony, řítí se po dálnicích a způsobí v příštích dvou dnech víc nehod, než kolik se jich tu stalo za poslední půlrok. Takže když ti dva mladí četníci zjistili, že jde o prostý případ auta lehce nabouraného řidičem, který pak ujel, jen si vše zběžně poznamenali a hned zase ve své modré dodávce vyšuměli.

Náš příjezd *chez Maman* byl poněkud zklamáním, i když myslím, že v omláceném oranžovém odtahováku tu ještě dceru nikdy přijíždět neviděli.

Florence otevřela bíle natřená vrátka a vešli jsme do liduprázdné zahrady. Vpravo od nás byl přerostlý trávník a několik starých ovocných stromů. Všiml jsem si ptáků, kteří nadšeně odobávali obrovité, jasně červené třešně. Přímo před námi stála velikánská kamenná stodola, která měla podél celého okraje lesklé břidlicové střechy fousy z mechu. Vlevo od nás byl dům, jednopatrová stavba z kamene mléčně béžové barvy, jakou mívá uzrálý sýr Saint Nectaire. Okenice byly natřené břidlicově šedě, aby ladily se střechou, a byly všechny zavřené, zrovna tak jako vchodové dveře.

„Drží siestu,“ zašeptala Florence. „Počkáme, až vstanou.“

Tady měl jeden opravdu pocit, že je až uprostřed kontinentální masy. Sem tam zavanul vítr, ale většinou vzduch držel jako přibitý a miho-

tal se a tetelil na sluníčku. Listí a nižší větve třešně neposkytovaly dost stínu, a tak jsme si zašli do stodoly pro slunečník.

To, že jsme najednou mimo dohled, mi vnuklo nápad.

Florence mi četla myšlenky.

I když asi jí v té telepatii krapet pomohlo, že jsem ji chytil kolem pasu a přitiskl jsem jí obličej do výstřihu.

Vykroučila se mi. „Ne, Paule, to není dobrý nápad. Podívej. Jsou tu jenom haldy dříví a hliněná podlaha. Ce n'est pas pratique.“ Nemáte taky dojem, že některé holky všechno berou najednou až moc prakticky, jen co je poblíž jejich matka? „Vezmi ten slunečník,“ řekla mi.

„Já přinesu plážovou osušku, ať můžeme ležet na trávě.“ Vykročila k sluncem zalitým dveřím, pak se ale zarazila a ucedila nadávku.

„Co se stalo?“ chtěl jsem vědět.

„Nechali jsme kufry v autě.“

„A merde.“

2

Než jsme stačili najít automechanikovo číslo, vysvětlit mu přes hluk na místě další nehody, co se stalo, a dozvědět se od něj, že naše auto je bezpečně pod zámkem u něj na dvoře, ale že tam rozhodně nehodlá jezdit a zase to odmykat, jen aby z něj vyndal nějaké kufry, začalo cosi v domě jevit známky života.

Do zahrady se vyřítil malý kluk s kaštanovými vlasy a v modrých plavkách. Uviděl nás, jak ležíme pod slunečníkem.

„Flo!“ vypískl.

„To je můj synovec,“ vysvětlila Florence. „Syn mojí sestry. Jmenuje se Semen.“ Řekl jsem si, že tady na venkově dávají dětem fakt dost zvláštní jména.

Kluk sebou praštil k nám do trávy, aby svou tetu objal. U toho si mě ale stihl podezřívavě prohlížet. „Je malej,“ prohlásil.

„Semen!“ Florence na něj sykla, jako kdyby se nešetrně dotkl nějaké mojí neskutečně odporné tělesné vady. V tu chvíli jsem na to moc nemyslel. Měřím metr osmdesát pět a žádné mindráky s výškou mě netrápí. A na sobě jsem měl plandavé šortky, takže jiných potenciálních nedostatků mojí konstituce se ten komentář týkat nemohl.